

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 46/2568

ศาลปกครองเพชรบุรี ศาลผู้ส่งความเห็น ศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ศาลผู้รับความเห็น นาย ณ. ผู้ฟ้องคดี อธิบดีกรมที่ดิน ที่ 1 กับพวกรวม 4 คน ผู้ถูกฟ้องคดี

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ นาย ณ. ผู้ฟ้องคดี ยื่นฟ้องอธิบดีกรมที่ดิน ที่ 1 เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ 2 นายอำเภอกุยบุรี ที่ 3 นายกองค์การบริหารส่วนตำบลกุยเหนือ ที่ 4 ผู้ถูกฟ้องคดี อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดิน 5 แปลง ได้ยื่นคำร้องขอรังวัดสอบเขตที่ดิน แต่ในการรังวัดสอบเขตที่ดินเจ้าหน้าที่ผู้ทำการรังวัดแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ว่า แนวเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดีทางด้านทิศเหนือติดลำเหมืองสาธารณะประโยชน์ซึ่งไม่ถูกต้อง เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าวเป็นร่องน้ำที่ผู้ฟ้องคดีขุดขึ้นเพื่อใช้ประกอบกิจการทำบ่อเลี้ยงกุ้ง และอยู่ในเขตพื้นที่ของโฉนดที่ดินทั้งห้าแปลงของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีไม่เคยอุทธรณ์หรือยกพื้นที่ที่ขุดเป็นร่องน้ำให้เป็นเหมืองสาธารณะประโยชน์ จึงได้ทำการคัดค้านแนวเขตดังกล่าว นอกจากนี้ในการรังวัดสอบเขตที่ดิน พนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งว่า ต้องกันแนวเขตที่ดินทางด้านทิศใต้เป็นทางสาธารณะมีความกว้าง 10 เมตร แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยินยอม และคัดค้านทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 4 ไม่รับรองแนวเขตทางสาธารณะประโยชน์ ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้พนักงานเจ้าหน้าที่แก้ไขรูปแผนที่และเนื้อที่ทางทิศเหนือของโฉนดที่ดินทั้งห้าแปลงให้ถูกต้องตามความเป็นจริงและตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก.) ที่ผู้ฟ้องคดีใช้เป็นหลักฐานในการออกโฉนดที่ดิน และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 4 รับรองแนวเขตที่ดิน พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำการไกล่เกลี่ย แต่ไม่สามารถตกลงกันได้ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ดำเนินการแก้ไขแนวเขตให้ที่ดินทางด้านทิศเหนือจดถนนสาธารณะประโยชน์ทางหลวงชนบท ปข 4020 สายบ้านปากคลองเกลียว-หินดง แล้วแก้ไขรูปแผนที่ และเนื้อที่ของโฉนดที่ดินทั้งห้าแปลงให้ถูกต้องตามผลการรังวัด และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 4 รับรองแนวเขตตามผลการรังวัดดังกล่าว และห้ามมิให้กันเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดีทางด้านทิศใต้ตามหลักฐานโฉนดที่ดินทั้งห้าแปลงเพื่อให้เป็นทางสาธารณะ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ให้การว่า การที่โฉนดที่ดินทั้งห้าแปลงระบุว่าข้างเคียงด้านทิศเหนือจดเหมืองสาธารณะประโยชน์ เป็นการจดแจ้งที่ถูกต้อง มิใช่การจดแจ้งหรือเข้าใจผิดพลาดคลาดเคลื่อนของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง การออกโฉนดที่ดินทั้งห้าแปลงดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ขอให้ยกฟ้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 และที่ 4 ให้การว่า การคัดค้านการนำชี้แนวเขตที่ดิน เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ขอให้ยกฟ้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 4 ยื่นคำร้องโต้แย้งเขตอำนาจศาลว่า คดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ศาลปกครองเพชรบุรีเห็นว่า เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 คดีนี้เป็นคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์เห็นว่า เป็นการโต้แย้งสิทธิในที่ดิน แม้ผู้ฟ้องคดีจะตั้งรูปเรื่องในการฟ้องคดีโดยมีคำขอให้แก้ไขแนวเขตที่ดิน และแก้ไขรูปแผนที่ของที่ดินตามโฉนดที่ดินโดยมีคำขอให้รังวัดครอบคลุมพื้นที่ร่องน้ำ โดยให้ทิศเหนือของที่ดินจดถนนสาธารณะประโยชน์ตลอดจนให้รับรองแนวเขตตามผลการรังวัดตามแนวเขต

โฉนดที่ดินและหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) ที่ใช้เป็นหลักฐานประกอบการออกโฉนดที่ดินให้ถูกต้องตามความเป็นจริงและห้ามมิให้กันเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดีด้านทิศใต้เป็นทางสาธารณประโยชน์ขนาดกว้าง 10 เมตรเข้ามาด้วย ก็เป็นเพียงผลของการวินิจฉัยประเด็นข้อพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินพิพาทว่าเป็นที่ดินของผู้ฟ้องคดีหรือที่ดินของรัฐ กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม คดีนี้จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม คณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่า แม้อธิบดีกรมที่ดิน ที่ 1 เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ 2 นายอำเภอกุยบุรี ที่ 3 นายกองค์การบริหารส่วนตำบลกุยเหนือ ที่ 4 ผู้ถูกฟ้องคดี จะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามบทนิยามในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 แต่การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 4 ซึ่งมีหน้าที่ในการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช 2457 และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. 2553 ได้คัดค้านการรังวัดสอบเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดีเพื่อป้องกันมิให้มีการรังวัดสอบเขตที่ดินรุกล้ำที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินเป็นเพียงการปฏิบัติหน้าที่โดยทั่วไปที่ใช้สิทธิในฐานะผู้ดูแลรักษาที่ดินข้างเคียงคัดค้านการรังวัดสอบเขตที่ดินเพื่อป้องกันมิให้มีการรังวัดรุกล้ำเข้าไปในที่ดินสาธารณะ การคัดค้านการรังวัดสอบเขตที่ดินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 4 และการดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้จึงไม่มีลักษณะเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมาย ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 4 รับรองแนวเขตที่ดินตามผลการรังวัดตามแนวเขตโฉนดที่ดินและหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) ที่ใช้เป็นหลักฐานประกอบการออกโฉนดที่ดิน และห้ามมิให้กันเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดีด้านทิศใต้เป็นทางสาธารณประโยชน์ขนาดกว้าง 10 เมตรจึงไม่เข้าลักษณะเป็นคดีพิพาท ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (1) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ส่วนคำฟ้องที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าโฉนดที่ดินทั้งห้าแปลงของผู้ฟ้องคดีมีเนื้อที่ไม่ถูกต้องตรงตามที่ระบุไว้ในหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) ที่ใช้เป็นหลักฐานในการขออนุญาตที่ดิน ทำให้ที่ดินของผู้ฟ้องคดีตามโฉนดที่ดินดังกล่าวขาดหายไป และเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 4 คัดค้านการรังวัด ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และที่ 2 แก้ไขแนวเขตที่ดินด้านทิศเหนือของที่ดินตามโฉนดที่ดินทั้งห้าแปลงให้ถูกต้องตามความเป็นจริง โดยให้มีการรังวัดและแก้ไขแผนที่และเนื้อที่ตามโฉนดที่ดินทั้งห้าแปลงให้ถูกต้องมีลักษณะเป็นการฟ้องคดีเพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้รับรองและคุ้มครองสิทธิในที่ดิน เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 ให้การต่อสู้ว่าที่ดินพิพาทเป็นที่สาธารณะไม่ใช่ที่ดินของผู้ฟ้องคดี กรณีจึงเป็นการโต้แย้งเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินว่าผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาทหรือเป็นที่สาธารณประโยชน์ เนื้อหาคดีตามฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่การขอให้ศาลตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำของฝ่ายปกครอง กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/>

